

I.

LÁTOGATÁS SZENT ERZSÉBETNÉL

Oly könnyű volt a terhe eleinte,
de felfelé, egy-két lépés felett,
csodálatos testében mintha vinne . . .
S fulladtan állt meg Juda meredek

domboldalán. És ez volt telje : táj,
amely körötte szerteáradott ;
megindult s tudta, senki nincs nagyobb
mint Az, Ki megfogant s most benne vár.

Ez ösztönözte, hogy karjában hordja
már Gyermekeit, ki messze-messze még —
s az asszonyok hozzá közel hajolva
ruháját érintették és fejét.

A pátriárkák szólottak felőle
s belőle mélység áradt és erő —
csak nyílt még a Megváltónak zöldje,
de örvendett immár s egy másik ölben
ugrálni kezdett a Keresztelő.

II.

A KÁNAI MENYEGZŐ

Tudott-e lenni más mint büszke arra,
ki őt a Legkisebbet felemelte,
vagy jöttén nem jött-é önkívületbe
a mély s nagy éj, a roppant dolgok anyja?

Vagy nem lett tán az eltünése napja
oly hirtelen s csodásan glóriás?
őt hallgatón nem hulltak ámulatba
a legbölcsebbek s hangjától a ház

nem lett-e szinte újjá? Óh talán
százszor parancsolt most is önmagára,
hogy fel ne törjön örömének árja,
mert némán ülhet Fia oldalán.

De mégis ím, hogy itt e nászi asztal
mellett váratlan elfogyott a bor,
ránézett s kérte őt egy mozdulattal,
majd meglepte, hogy nemmel válaszolt.

Csak a vonakodó csoda után s csak későn
jött rá, hogy ő, óh maga küldte őt
a Kereszthez, — hisz Fia a Csodatévő
ki ott áll már az áldozat előtt,

mely rája vár. Ez meg van írva régen,
De ő az asszony nem sejtette, nem,
a rátört édes és mély büszkeségben
elment mellette észrevételen.

A dús és ékes asztalnál hol ültek,
örült velük és még nem látta ott,
hogy minden könnycsepp, mely szemébe gyűlhet,
e borjal együtt vérré változott.

Fordította *Ijjas Antal*.